

„ZENEISKOLAI HÍRADÓ” - JAPÁNBÓL

... „én többet adtam nekik - szívet!”

Január elején hét fiatal zenetanárból álló kis csoport érkezett Tokióból Budapestre, mindössze öt napra. Az út szervezője a ma már professzori rangban lévő tanárnő, Furiya Miyako volt. Fél év alatt körülbelül tíz levél érkezett tőle, az utolsó hetekben két alkalommal, két egymást követő napon - a biztonság kedvéért - ugyan az, melyben a januári út minden részletét, percnyi pontossággal rögzítette. Magukkal hozták az elmaradhatatlan magnót, videokamerát, és a számukra fontos dolgokat, későbbi tanulmányozás céljából részletesen rögzítették.

Magyar műsorral érkeztek, magyar szerzők zongoradarabjainak előadásával kapcsolatban akartak konzultálni. A csoport minden tagja megtanult néhány mondatot magyarul is, bár a mondatok gyakorlati alkalmazásába, óriási derültségünkre, időnként becsúszott kisebb hiba: a három fontos mondat „-nak hívnak, köszönöm, örülök”, nem a legmegfelelőbb helyzetben hangzott el!

Zenei előéletük heterogén volt: többségük magas szinten tudott zongorázni, de olyan is volt közöttük, aki csak egy évet tanult, Furiya Miyakonál. Egy dologban azonban közösek voltak, nevezetesen abban, hogy négytől harminc éves korú felnőttekig zenét tanítanak, heti fél órában, hetenként harminc-negyven személynek - de „Kodály módszerrel”...

- „Éveken keresztül kerestem, mi a jó zenetanítás” - mondja Furiya Miyako „mert nem szerettem, ahogy Japánban tanítanak. A gyerekek nem igazi hangszereken tanulnak, hanem elektromos hangszereken. A hang mindig ugyan olyan. Nem jön ki belőle igazi zene. Merev, nem él, nem ad igazi zenei örömet. Harminchét éves voltam, amikor először hallottam Ugrin Gábor kóruskoncertjét Japánban. Annyira gyönyörűnek találtam Bartók és Kodály kórusműveit, hogy elhatároztam, közelebről megismerkedem a magyar zenével. Hat évvel később meg is kaptam a nemzeti Kodály ösztöndíjat, egy tanévre, Magyarországra.”

És hol tanultál meg ilyen jól magyarul?

- „Amikor megkaptam az ösztöndíjat, akkor határoztam el, hogy tanulom a nyelvet. Minden két hétben egyszer bejártam Tokióba, ahol három órás magyar órát vettem. Ez nagyon sokba került és fárasztó volt, mert Tokió 250 kilométerre van attól a várostól, ahol én lakom. Négy évvel ezelőtt voltam először Magyarországon. Ekkor heti két zongoraórát kértem, órákat hallgattam Kurtágnál és Ugrinhoz jártam szolfézásra.

Fél év múlva újra visszajöttem, de ekkor már csak egy hónapra. Közben dolgoztam otthon az előző műsoron és ugyanazokat a darabokat hoztam órára, amiket korábban tanultam. Ez alatt a hónap alatt újra szolfézs órákat vettem, zongorára jártam.

Amikor harmadszor jöttem vissza, akkor a zongoraórák mellett hospitálni jártam iskolákba, óvodákba, különböző zenei intézményekbe. Minden nagyon érdekelt. Úgy éreztem, keveset tudok, és így nem tudok igazán tanítani sem.

Minden alkalommal énekeltem kórusban is Katanics Máriánál, a Szilágyi Erzsébet nőikarban. Nemzetközi kórusversenyen voltam velük 1987-ben Goricsiában. Rádiókoncerten énekelünk 1988-ban. Nemzetközi Kórusfesztiválon énekelünk Pécsen 1989-ben. Addig soha nem énekeltem kórusban és ott nagyon sokat tanultam.

Hazatérve rengeteget dolgoztam. Előadásokat tartottam a magyar zenéről, a zongoratanításról, sokat játszottam, bemutattam magyar műveket, újságcikkeket írtam. Közben szerveztem egy kórust is magamnak. Tavaly, amikor negyedszer jöttem vissza, már a kórusommal együtt jöttem. Itt vezényeltem Pesten Bartók és Kodály műveit” - mondja büszkén. „Karácsony előtt került forgalomba az első CD lemez, amin ezeket a műveket vezényelem. Most vagyok itt ötödször, és most elhoztam magammal a tanítványaimat, azokat, akik vállalni tudták az úttal járó nem kis költségeket.”

Az eddigi útfajdra kaptál valamilyen anyagi támogatást?

- „Nem, az első kivételével mindet saját magam fizettem. Japánban nincs zeneiskola, csak magántanítás. Ezek a tanárok is maguk képezik magukat tovább. A növendékeiket pedig hangszerüzletek hirdetésein keresztül szerzik, de az üzlet keményen leveszi a százalékot a közvetítésért. Ezek a tanárok egyáltalán nem gazdagok!

Én másfél éve tanítom őket és a tavalyi év végén megkérdeztem, hogy akar-e valaki velem jönni Magyarországra. Ha igen, akkor januárban megyünk együtt. Összel kezdték el tanulni ezeket a magyar darabokat, ugyanazokat, amiket én tanultam korábban itt!

Először nagyon furcsa volt nekik, ilyen, érti?” - és egy mókás fintort csinált, - de aztán lefordították a címeiket is, költőinek, szépnek találták, ez is segítette a képzelőerőt, a munkát, és mostanra megszerették. Eddig egy csomó francia gyerekdarabot tanítottak, de most már ezeket a műveket akarják tanítani a növendékeiknek. A japán zenei intézményekben egyáltalán nem tanítják a régi nemzeti tradíciót.

1 佐藤 純子 Sato Junko

BARTÓK BÉLA Mikrokosmos vol.2 :

Rentatón dallam

SOPRONI J. Jegyzetlapok: Távolodó léptek

Pontok és harmónia. Taguló dallam. Induló,
Gyorsuló negyedek. Kopogós, Ellenpont,
Giocoso. Szakadozó szálak, Hívogató,
Harmóniák. Tizenhatodok, Burleszk, Rézkarc,
Naplójegyzet. Aforizma, Meditáció,

KURTÁG Gy. Játékok: scherzando
Hommage à Kurtág Márta

2 佐々木 節子 Sasaki Setsuko

BARTÓK BÉLA MIKROKOSMOS Vol.2 :

Mélodie divisée

KODÁLY ZOLTÁN CHILDREN'S DANCES: No.8.12

KURTÁG Gy. JÁTÉKOK: Tölcsérsjáték

Veszekedés Ötszöveg (talált tárgy)

3 狗飼 圭子 Inugai Keiko

Bartók Béla Gyermekzenék: No. 17, 18

KURTÁG Gy. JÁTÉKOK:

Scherzo, Hommage à Verdi

A tanítványok műsorlapja, eredeti kézírással

Ez most a legrövidebb itt-tartózkodásom, csak öt nap. De amilyen rövid, nekem ugyanolyan fontos, nagyon fontos: folytatni akarom! Mindenki a „japán csodáról” beszél. Hogy milyen szorgalmas emberek, milyen szervezettek! Ez igaz, de én ennél többet tudok átadni, azt, amit itt kaptam *a zenén keresztül*: - szívem.”

Van magyar csoda is? Vigyázzunk rá.

Ábrahám Mariann